

POSUDEK VEDOUcíHO K BAKALÁŘSKÉ PRÁCI

Eliška Horníková: *Život a dílo Josefa Ladislava Píče. S důrazem na jeho působení ve východních Čechách a tvorbu sbírek Musea Království českého*
70 stran textu (včetně literatury), obrazové přílohy, jazyk český.

Předkládaná práce se zaměřuje na výraznou postavu naší archeologie a historiografie. Mnoho o Josefu Ladislavu Píčovi bylo již napsáno a prostor pro původní uchopení tématu s maximem vytěžených nových informací byl tedy nutně limitovaný. I za těchto okolností však práce přináší některá nová zjištění a nabízí důraz na část východočeských výzkumů J. L. Píče a jeho spolupracovníků, které přispěly k budování nových sbírek Národního muzea (Musea Království českého), ale i hradeckého muzea.

V úvodu autorka přibližuje strukturu svého díla a vymezuje cíle a metody – byť metody nejsou možná vytyčeny explicitně (například archivní výzkum vnímáme díky zmínce o příslušných archivech). V druhé kapitole nás E. Horníková seznamuje stručně s životní poutí a dílem J. L. Píče. Následuje podstatná třetí kapitola, kde jsou pojednány Píčovy aktivity v části východních Čech – zmíněni jsou Píčovi spolupracovníci i lokality, které navštívil nebo z nichž sám či prostřednictvím kolegů těžil nálezy. Ve čtvrté kapitole je věnován prostor tvorbě archeologické sbírky Národního muzea. V páté kapitole je pak představena tzv. Píčova družina. Závěr shrnuje poznatky a zdůrazňuje některá zjištění.

Práce je logicky uspořádána a autorka si všímá zásadních okolností, které souvisejí s řešeným tématem. Základem práce je jistě kompilace, ale je třeba říci, že kompilace relativně zdařilá – relativně proto, že dojem občas kazí ne zcela propojené věty a odstavce: autorka ne vždy zvládla skloubení jednotlivých informací z různých zdrojů a občas jsou švy patrné a text je někdy mozaikovitý, s větami mimo kontext (např. na s. 18, kdy je v odstavci o vzniku muzejní a univerzitní školy najednou uvedena věta, že Píč se roku 1905 stal profesorem Karlo-Ferdinandovy univerzity – to budiž bráno jako ilustrace zastupující jiné podobné případy). Nicméně platí, že se autorce převážně podařilo zdroje dobře zpracovat. Podstatné je, že ke kompilaci přistoupila i ryzí badatelská metoda archivního výzkumu a Horníková dokázala nalézt zajímavé archiválie a vhodně je ve svém textu použít.

Jazyková stránka je na dobré úrovni, byť ji trochu shazuje výše uvedená mozaikovitost a občas trochu klopýtající sloh. Ale tyto výtky nejsou nijak fatální. Občasné chyby se objeví, ale není jich mnoho: například v poznámkách kolísá psaní některých svazků *Starožitností země České* (např. poznámka 106 na straně 33 nebo poznámka 129 na straně 37). Co se týče obrazových příloh, jsou vybrány vhodně, ale jejich kvalita není vždy bezproblémová – ať už co do kvality oskenovaných fotografií (jen zčásti je to dle mého způsobenou kvalitou původního originálu), nebo i v případě mapky, kde (pomineme-li její trochu nižší grafickou úroveň) chybí některé lokality (tvrziště v Obědovicích, Radílkovicích a Libčanech). Celkově však přílohy (včetně soupisu Píčových publikací) dobře doplňují text.

V celkovém hodnocení předkládané práce mohu konstatovat, že splňuje formální požadavky na vysokoškolskou kvalifikační práci. Studentka svědomitě přistoupila k práci s archiváliemi i zdrojovou literaturou, vše řádně citovala. Koncepce díla má své zdůvodnění (být by jistě bylo možno nalézat i alternativní řešení struktury textu) a zaměřuje se na jasné cíle. Dle mého názoru studentka tyto cíle v rámci svých možností a možností dostupných zdrojů zvládla a práci je možno doporučit k obhajobě.

Navrhuji hodnocení práce ...

PhDr. Milan Slezák, Ph.D.